

gender, der i Betænkningen betegnes som Nr. 68 og Nr. 104. De angaa begge to Ekspropriation, og i dem begge ankes der over, at der til Grund for Ekspropriationen er lagt Forordning af 5te Marts 1845, efter hvilken kun de repræsenteres, som af den ærede Ordfører udviklet, der have Interesse i, at Summen gaar saa lavt ned som muligt, hvorimod Lodsejerne, der ere interesserede i, at den gaar højere, ere urepræsenterede. Man ønsker i Stedet for Forordning af 1845, at Loven af 1861 eller 1889 bringes til Anvendelse. Det fremgaar tydeligt, at Lodsejerne have en bestemt Følelse af, at Grundlovens Bestemmelse i § 82 ikke kan ventes iagttagen, naar de ikke selv ere repræsenterede og med til at forhandle om Prisen for den Jord, der ved Ekspropriationen aftvinges dem. Eftersom den ene eller anden af de nævnte Love skal anvendes, ved man forud, om Prisen bliver lavere eller højere. Jeg skal anføre et Bevis herpaa. Jeg talte forleden med en Jernbaneingeniør. Han oplyste, at da han i sin Tid skulde beregne Udgiften ved et Stykke Bane, spurgte han udtrykkelig om, hvorvidt Forordningen af 1845 skulde anvendes; thi saa kunde Arbejdet kalkuleres til den og den Pris, men hvis Lovene af 1861 eller 1889 skulde anvendes, maatte Udgiften ventes at blive ca. 15,000 Kr. højere.

Jeg kan desværre ikke se, at der ad Lovgivningsvejen, saaledes som Sagen nu foreligger, kan ydes de paagældende noget mere, endskønt jeg synes, det fremgaar ganske tydeligt af Andragendet Nr. 104, at der ikke er sket disse Lodsejere deres Ret, og at hvad Andragendet Nr. 68 angaar, at vedkommende har al Udsigt til, at Jorden vil blive tagen alt for billigt fra dem. De paagældende Lodsejere ville alene have tilbage at indgaa til Rigsdagen med Andragende om en nærmere formulering og dokumenteret Erstatning, om der saa maatte være Stemning for at yde dem denne.

Ved fremtidige Jernbaneanlæg burde man helst gaa frem paa den Maade, at man saa bort fra den Forligsvirksomhed, som Ekspropriationskommissionen ellers plejer at skulle udøve. Jeg tror i Virkeligheden, at den alt for ofte ikke giver sig Tid til at drive virkelig Forligsmægling. Dens Fremgangsmaade er vist som oftest saa summarisk, at i hvert Fald de, der forhandle med den, ikke faa Indtryk af, at der har fundet nogen egentlig Forligsforhandling Sted. Der burde saa efter Ekspropriationen følge en Taksation og gives

Adgang til Overtaksation; derigennem vilde Lodsejerne føle sig mere betryggede, og vi alle opnaa en Følelse af at holde os Grundlovens § 82 efterrettelig og ikke som nu jævnlig berøve Folk deres Ejendom ved Tvang uden at yde grundlovsmæssig fuldstændig Erstatning.

R. Claussen: Jeg skal sige et Par Ord i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser om det af mig stillede Ændringsforslag. Jeg finder denne Fordring om et Skiftespor ved Marrebæk fuldstændig berettiget. Om det skulde foranledige, at man andre Steder skulde gøre Krav paa noget lignende, ved jeg ikke; men det kunde jo tænkes. Men ved den ny Forbindelse med Tyskland over Gedser vil der jo komme en udvidet Godstrafik, og den vil kort og godt tage disse enkelte Vogne med, som fremkomme ved de forskellige Holdepladser eller Stationer. Som sagt jeg maa meget beklage det; men jeg tør ikke love den ærede Minister andet, end at Andragendet vil komme igen ad Aare, og jeg vil haabe, at det til sidst maa blive vedtaget. Jeg skal hermed tage dette Andragende tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget Nr. 2 uden for Betænkningen vedrørende Andragendet under Nr. 59 er taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold). Det er da bortfaldet.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Andragendet under Nr. 69, som Beboerne i Vandløse have indsendt om at faa det derværende Billetsalgssted udvidet til en Station. Det nuværende Billetsalgssted blev aabnet i 1898, og der har vist sig at være en meget stor Trafik derude, idet der sidste Aar er befordret over 31,000 Personer, medens Billetsalgsstedet har givet 5,225 Kr.; men dette Beløb maa regnes dobbelt, idet der kan paaregnes det samme Beløb fra Kjøbenhavn ud til Holdepladsen, saa at Statsbanerne i Virkeligheden have haft en Indtægt paa mellem 10 og 11,000 Kr. ved dette Billetsalgssted. Dette har derfor, som den ærede Ordfører bemærkede, været en udmærket Forretning for Statsbanerne. Jeg tror ogsaa at burde anføre her, at der vist neppe er mange Steder, hvor Beboerne selv have bragt saa store Ofre for at faa et Billetsalgssted, idet de have indbetalt til Statskassen et kontant Beløb af 9,000 Kr. Endvidere er det blevet forlangt af dem, at de skulle afgive 2